

sådan ulykkelig konflikt er striden mellem Israel og dets arabiske naboer. Den danske regering har med glæde og tilfredshed hilst det af De Forenede Staters udenrigsminister den 26. august 1955 fremsatte konstruktive forslag til en varig løsning af konflikten. Efter vor opfattelse rummer dette initiativ så mange positive muligheder for en fredelig og fremgangsrig udvikling for såvel Israels som de arabiske landes folk, at det fortjener hos alle, som det berører, den mest alvorlige og omhyggelige overvejelse.

Der er også andre steder i verden, hvor der for tiden er uro, og dette forhold afspejles tydeligt i dagsordenen. Uden at gå i enkeltheder er der et generelt synspunkt, som jeg gerne vil understrege. Der er gennem de forløbne ti år bragt mange forskellige problemer frem for De Forenede Nationer. Det er den danske regerings opfattelse, at plenarforsamlingen ikke altid har været det rette forum for dem alle. En del af dem havde sikkert været bedre egnet til direkte forhandlinger mellem de implicerede stater.

Det er forståeligt, at mange nationer benytter plenarforsamlingens talerstol til at gøre verden bekendt med deres synspunkter og deres problemer, og plenarforsamlingen er også et velegnet forum, hvor verdensopinionen kan komme til udtryk om sådanne spørgsmål, der angår alle nationer eller en betydelig del af dem. På den anden side må vi ikke glemme, at De Forenede Nationer i kraft af pagten har en forpligtelse til at bringe de problemer, der forelægges organisationen, frem til en løsning. Imidlertid er det ikke altid, at en løsning fremmes ved, at problemerne kastes ud i en offentlig debat mellem 60 nationer, end-sige ved at der fremtvinges en afstemning om resolutioner. Det kan medføre, at et problem bliver vanskeligere at ordne, og det kan betyde, at FN's prestige kommer til at lide under, at organisationen må arbejde med uløste opgaver. I stedet for at opnå det, der tilsigtes, nemlig en mere retfærdig ordening, svækkes FN, og derved fjerner man sig fra det mål, vi alle tilstræber. Det er også svækkende for FN's anseelse, hvis der vedtages beslutninger, der ikke kan føres eller dog ikke bliver ført ud i livet. Beslutninger, der blot forbliver på papiret, styrker ikke FN. Den danske dele-

gation ser det derfor som sin opgave at virke for mådehold og besindighed.

Der er et andet punkt af stor betydning, som det i denne forbindelse er naturligt at bringe frem. Det må være i alle landes fælles interesse at stræbe henimod i videst muligt omfang at underbygge nationernes samliv på et fast retsgrundlag. Generalsekretæren er i sin fortrinlige beretning inde på dette problem, og hans udtalelser herom kan den danske delegation fuldtud tiltræde. Det er vel forståeligt, at der under hensyn til folkerettens fragmentariske og usikre karakter findes en tendens til at søge en politisk afgørelse selv i sager, hvor juridiske spørgsmål danner grundlaget for konflikten. På den anden side tror jeg, at alle lande må være enige i, at det dybest set er en fælles interesse, at de flest mulige sager finder deres afgørelse udfra retssynspunkter. Dette vil i det lange løb betyde en sikring af og ikke en trusel imod de nationale staters frihed og uafhængighed.

I tilslutning hertil vil jeg bemærke, at den danske regering gerne så, at plenarforsamlingen i videre udstrækning, end praksis hidtil har været, benyttede sig af rådgivende udtalelser fra den internationale domstol. Vi har ved forskellige lejligheder foreslået, at sådanne udtalelser skulle indhentes, og det er vort håb, at en sådan praksis i fremtiden vinder tilslutning.

Der er et andet punkt, som generalsekretæren også har understreget i sin beretning, og som ligger den danske regering på sinde, nemlig spørgsmålet om universaliteten indenfor FN. Det ligger i hele pagtens ånd, at FN skal blive et universelt forum for verdens folk. Kun på denne måde kan FN blive i stand til fuldtud at opfylde sin mission, at sikre freden og virke for internationalt samarbejde.

Det er derfor den danske regerings oprigtige håb, at det må lykkes at overvinde de vanskeligheder, der indtil nu har hindret et betydeligt antal stater i at blive optaget i organisationen. Den bedring, der synes indtrådt i den internationale situation, burde kunne medføre, at De Forenede Nationers medlemskreds bliver udvidet.

Jeg har ikke i disse her at gennemgå dette spørgsmål i detaljer. Dog ønsker jeg at pege på, at særdeles mange på denne plenarforsamling stærkt går ind for, at